

Якось Дора та Ліра лежали у своїх квіточках – “ліжечках” і дивилися на зоряне небо.

— Як гарно! Неначе маленькі перлинки на темно-синьому морі! – захоплено мовила Дора. – Як би я хотіла й собі хоч одну зірочку...

— Може, колись так і буде, – засинаючи, відповіла Ліра.

Одного разу Дора та Ліра бавилися на березі моря. У них було чарівне сито, через яке вони просіювали каміння, а те, своєю чергою, стиралось у пісок. І так багато вони просіяли, що вистачило на все морське дно.

До дівчаток підійшла ще одна мала чарівниця, але геть не така добра і весела, як вони. Ту непривітну чаклунку звали Кара. Вона ніколи не усміхалась, ні з ким не товаришувала і завжди заздрила міцній дружбі Дори та Ліри.

Кара незадоволено спостерігала, як дівчата старанно працюють.

— А як це ви спромоглися так швидко просіяти каміння? Мабуть, схитрували. Пісок у вас якийсь негарний, усі піщинки різного розміру. Працювали абияк!

— Та ні. Ми чесно виконуємо нашу роботу. Акуратно просіюємо кожен камінець. Раніше тут були високі круті гори, через які неможливо було дістатися до води. Та й море було з кам'янистим дном. А тепер тут чудовий піщаний пляж. Люди можуть купатися і відпочивати. А впоралися ми вчасно тому, що разом веселіше, робота йде швидше, – і, не звертаючи далі уваги на прискіпання, добрі чарівниці продовжували працювати.

Кара зібрала нектар із квітів і зачаклувала його. А потім перетворилася на бджілку і принесла частування Дорі та Лірі.

— Пригощайтеся! Ви, мабуть, втомилися, – лагідно продзижчала підступна бджілка.

— А справді, час підкріпитися, – радо погодилися добрі чарівниці.

Однак щойно вони випили нектар, як тієї самої миті Дора перетворилася на русалку, а Ліра – на нічного духа. Бідолашній Дорі нічого не залишалось, як хутко стрибнути глибоко в море, бо без води вона не зможе тепер жити. А Ліру віднесло вітром високо-високо в космічний простір до місяця та зірок.

— Тепер побачимо, як ви залишитеся подружками на такій відстані! – Кара злісно зареготала і радісно плеснула в долоні.

А Дора та Ліра гірко заплакали.

— Як же тепер ми будемо бавитися разом? Як же ми одна без одної? – сумували вони.

Минали дні й ночі. Дора плавала в морі над піщаним дном і, зітхаючи, згадувала, як вони разом із подружкою просіювали той самий золотий пісочок.

— Де ж моя Ліра? Чи пам'ятає вона про мене? — сумувала русалонька.

А Ліра літала над землею поміж зір, таких яскравих і дивовижних.

— Дора мріяла про таку зіроньку, — пригадала вона і, взявши одну, кинула її вниз, прямо в море.

— Ой, що це? — здивувалася Дора, побачивши вогник, що шубовснув просто біля її хвоста.

